

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Olvasunk... és gondolkozunk:

Kulcsgondolat: „Hallod? Nyári csend...”

Hányszor próbáltuk megérteni a parasztságot, az önfeladtságot, bölcsességét, alkotó képességét, az ösztönösen fejlett poétikáját. Főleg azt, hogy nem dramatizálva áll hozzá a halálhoz vagy adja át magát a földi elmúlásnak. Ime a nagy különbség köztünk. A városban szinte „betegek” vagyunk. Ellenkezőleg, a falukban „tiszták”. Mi bűnbánattal rohanunk, ők éretten „lépnek-járnak” az Isten felé. Legfeljebb kiéneklük bánatukat a legremekebb népdalokkal. Ha a falusi ember kilép a házából, elláthat a messzeségig; ha síkságon él, szinte a végtelenig, ha pedig a hegyekben, domb ormán, akkor lenézhet a völgybe, a fenyők horgolt tetejére, egész erdőket szívhat magába. S ha még feljebb néz, magát az Urát is! Mi, a betonsungel kis ugribugri majmai, nem látjuk a távot, szinte fulladozunk a szemközti járda kemény széle mellett sűrűn szennyvízben, a felhőkarcolók falaiba ütközik vágódó tekintetünk, a közlekedési lámpák és kábelek rengetegében. Istent is nehezen - talán templomban lephetjük néha meg.

A szabadban minden hang békét sugároz, a szél dallama az ágakkal egyensúlyban összejátszik, s a nagyobb állatok hangjaival a madárfütty szöveget fűz hozzá. A mi világunk már nem leli a csendet sem. Pedig sajnos ész és lélek csak a csend ölében találkozhatnak. A mozgás lelassulása is az elhalkulásban értetheti meg magát, olyaddig, míg az izmok feszülése, az izületek pattogása, a szívdobogásunk is kihirdetheti szövegét. A csendet észre kell venni, bátran, szembezállni vele, s a hanghiányban szólalni fel, de a szívvel!

Csendben meghallgathatjuk gondolatainkat, helyreállíthatjuk őket, vagyis a félretolt tengelyünket is. De a zaj nyomása alatt élünk. Figyelünk minden egyes zörejre, a nagy kirobbanásokra! Hozzjuk alkalmazkodva beszélünk hangosan, idegesen. Néha vidáman csatlakozunk hozzájuk, néha elriadunk tőlük, vagy

gyámoltalanul „megbújunk” mögöttük. Börtönszerű életünk alatt már alig adatik nekünk a csend. Akik cserkészek vagyunk, többek közt talán éppen ezért ragaszkodunk ahhoz a pár rövid kiránduláshoz, a januári táborozási alkalmakhoz! Mert városi mindennapiságunk szüntelen-zörgő lüktetése fészkel a füleinkben.

Nem is olyan régen, a *“Buenos Aires celebra a Hungria”* (1. cikk AMH 2009. dec.) rendezvényen léptünk fel a táncegyüttessel. Elviselhetetlenül meleg vasárnap volt. Olvadoztunk a szeretett népviseleteinkben, mint jégkocka a pohárban... Ricsaj volt, míg készültünk, majd a buszon is, míg beutaztunk a belvárosba, nyüzsgés a helyszínen, a zsúfolt folyosókon, a látogatók, a turisták tolokodtak, táncoltunk, örjögő tapssal ajándékoztak meg a nézők, majd a méhkas, avagy „hangyaboly” jellegű utcákon átfurakodtunk a buszig és visszagurultunk a cserkészházunkba. Eddig semmi különleges.

Hadd osszak meg veled, hűséges olvasó, egy gondolatbeindító tény: bizony nem könnyű „elmenekülni”, amikor csendre van szükségünk! Mégis ott kell felfedezük-kihasználjuk, ahol élünk, ahova beszorított a sorsunk.

Az olivosi II. Rákóczi Ferenc Cserkészotthon régen, már vagy 4 évtizede épült. Nem idegen kőművesek, hanem gondismerő magyar kezek húzták fel az akkortájt megalapított Hungaria egyesületünk hátsó telke szélére. Egyszóval, minden téglá, a malterkeverék, a falak festéke, ablakok, ajtók, a kandallók akkoriban a szerető magyar energiával vegyültek, hogy e ház ápoljon, megvédjen, identitást adjon mind ama fiatalnak, szülőnek, cserkészvezetőnek, barátnak, akik dolgoznak benne, bebújnak a teteje alá. Az eltelt négy évtized alatt megszámlálhatatlan élettörténetek fűződtek hozzá. Szépek, életteliések, szomorúak, titkosak, egész könyvtartalomra való álmot, könnyet, tervet szívott magába minden fala. Szinte mintha tőlük élne a cserkészház is! Amolyan „barát” számunkra. Mosolyban fürdik minden cserkészszombaton, tánclépések kopogásával ringatja el magát a hétköznapokon, s mikor egyedül marad, vár vissza minket. Nyáron, nyúlánk másfél hónapig „hibernál” és türelmesen nézi át a múltat, mindazt, ami az ő szárnya alatt történhetett csak meg.

E háznak hangja van! Lehelete. De csak akkor, ha teljes csendben magadra lelsz benne! Nyikorgásaival beszélget veled, s a cserkészeket őrző angyalok susogását is felismerheted! Amott reccsen egy piros fapad, és egy ártatlanul nyitva felejtett ablak-ajtó is becsapódik a huncutkodó huzatban. Könnyen elképzelhető a sok elmúlt jelenet... az aggódó anya sóhaja, miután egyetlen gyermeke táborba indult... a siető cserkészvezető kapkodásának morajai... és szüntelen érezni a sok régi sátor „erdő-hamu-füst” illatát, mintha minden táborból rájuk ragadt volna valamennyi emlék...

A fellépés után folytatólagos zajongással pakolt le és

Csönd van, a lóp se zizeg, szél ha járja,
fekszik a nádas: hóbafojtott cicomás ezred.
Fölötte tépett rucapihe tétova repked
s piheg, ha rákad egy bóbítára.

Távol a bazalt-hegy is süket-néma,
minthacsak mára hült volna le benne a láva,
s letagadná, hogy kövein a bort danolászva
itt a jó katona, víg poéta.

Ráfeszült hidegen a csönd a tájra,
hitetlen lélek lehet ilyen buba alélva.
Vadmadár éles riogása fölveri néha,
szárnyával megpofozza, de hiába.

Baktat a tehervonat, tűz a csokra,
mint üvegfalnak, nekimegy a fagynak, a csöndnek,
s nézd: amik pengve, sisteregve ízekre törnek,
tüntével fölépülnek még nagyobbra.

Szoborra alkot ez e téli szemle,
menj haza gyorsan, hívogatnak otthoni fények.
Asszonyod teste, mint a tavasz kivirul néked,
tájad lesz, tűz-eged a szív szerelme.

Havi „HUFImondat”:

„A morzsából is szobrot gyúrhat az emberi remény!”
(Keszei István)

széledt szét a táncoscsapat. Néhányan még ottmaradtunk, hogy az izzadt viseleteket akasztókra igazítsuk. Már csak hárman beszélgettünk, lazítottunk a szép táncos izgalom után. Egyhamar **Bonapartian Edi** és **Jeszenszky Zsú** is elindultak. Maradsz? - kérdezték. Igen - válaszoltam -, még rendezgetek egy kicsit. Becsapódott mögöttük a Monteverdere nyíló ajtó. Egyszerre csak én magam maradtam. Meg a nyirkos népviseletek sora. Az volt a pillanatnyi benyomásom, hogy még táncolnak benne a kollégáim. Hogy még remeg egy-két csipkeszegély, és verejtékcseppek csillognak a kalapok belsején. Kimondhatatlanul bensőséges óra következett. Elmosolyodtam, mert imádom a magányt, a csendet és, ami köztudatú: a népviseletek ápolását...

Még végigsimogattam egyes darabokat mielőtt a fogasra kerülne. Félelmetesen jó érzés volt! A táncparketta visszhangozta nyugodt lépéseimet és a falióránk halk, ritmikus ketegése a maradék izgatottságomat végképp lecsillapította. Teljes csend volt. Mintha sosem léteztek volna hangok, mintha a zene is elaludt volna. Széjjel-néztem, és törökülésben helyezkedtem el a parketta közepére. Hosszan elgondolkozhattam az átélt napon, még meg is könnyeztem, de a megelégedettségtől. Figyeltem, ahogy lelassult a szívdobogásom, megszemléltem a sok szépen rendbetett ruhadarabot, és eszembe jutott az a nap, amikor a cserkészház alapkövét helyeztük el. Mert, ahogy már egyszer elmeséltem, pontosan aznap „tértem vissza” a magyar közösségbe egy egész év kimaradás után. Aznap vettem észre, hogy ez az életem, hogy ide tartozom és nem mászra, hogy ez a kis csend ismét rádöbentetett a valóságra.

Maradtam volna ott, egyhelyben. De óvatosan felálltam, nehogy megzavarjam a háznak álmát, szinte lábujjhegyen léptem át az ajtó küszöbét és kulcsra zártam a magyar életünk egyik bástyáját. Míg haladtam az étterem ajtaja felé, nem tekintettem vissza, hiszen úgyis tudtam, hogy utánam néznek a házból az elmúlt évek kalandjai, az órangyalaink is, a cserkészpület összes félszemmel ébrenlövő magyar szikrái.

Zólyomi Kati

MINIHUFI

- **Regös-Kolomp** évzárók: december 17-én és 20-án. Mindig mindenke vége, a munkaéveknek is! Az eltelt év igen tartalmas volt. A fellépések, a gyakorlat, a tanulás intenzíveknek bizonyultak. Dél-amerikai néptáncalálkozó Uruguayban, Zemplén-Bükkös együttesek látogatása, a cserkészből éjfél Matyó menyegzője, a *cena-show* a lengyel együttesrel, a Recoleta-i előadás, az Ilosvai-Dobroda együttesekkel szervezett gála, a változatos új néptáncoktatás, a vásár... Nem soroljuk tovább, hanem hálát adunk az izgalmas, építő évről!

- A márciusi számban majd elmesélünk minden lehetőt a braziliai **JUBI**táborról!

- Négy újabb **ZIK ösztöndíjas** indult útnak! **Gröber Stefi**, **Jeffrey Teréz**, **Mattiauda Luncsi** és **Zaha Paula** már Budapesten vannak február eleje óta! Várjuk első beszámolójukat. Adj nekik jó munkát, Istenünk! Szorgalmas továbbképzést, szép utazásokat, sok magyar levegőt és még több jószerecsét! Hogy ez az év felejthetetlen legyen életükben! Hogy a könnyűt, de a nehezet is pozitívan dolgozhassák fel, és sokat tanulhassanak belőle! Hogy mindezt hozzájuk haza magukkal, hozzánk!

(ZK)

Szívből köszönünk mindent támogatóinknak, akik az elmúlt évben mellénk álltak: adományok, részvétel előadásokon, külföldi vendégek elszállásolása, beszerzések, szállítások, vásárra árubevásárlás és szállítás - csak néhányat említünk itt meg az év folyamán a különböző alkalmakkor kapott segítségekből!

Hosszú lenne név szerint felsorolni mindenkit, helybelieket és külföldieket, intézményeket és személyeket, akik szép csendben a háttérből segítik együttesünket a fennmaradása érdekében.

Ezúton hálálunk meg mindent volt és jelen támogatóinknak, abban a reményben, hogy 2011-ben is velünk és mellettünk lesznek!

Egy élménydús és tervekkel megtelt év áll előtünk. Sok sikert és nagyon boldog 2011-es esztendőt kívánunk mindannyiatoknak, a Regös Néptáncgyűttes nevében,
Bonapartian Edi - az együttes vezetője

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Három lépéssel közelebb a magyar Felvidékhez!

Hiába fűzünk-szövünk ötleteket, utazásokat, meghívásokat, műsorelképzéseket, a dolgok akkor adódnak simán, amikor adódnuk kell! 2010 megdöbbentő volt! Kétszer kaptunk a Felvidékről táncos-zenész látogató csoportot! Az ilyen lehetőségek felmérhetetlen táplálékot jelentenek nekünk, Argentínában élő magyar néptáncosoknak.

A napokban sokszor figyeltünk fel arra, hogy valószínűleg nincs véletlen abban, hogy az idén egymás után érkeztek hozzánk a felvidéki magyar testvéreink. Még az év egész elején a **Zemplén** együttes a **Büirkös** zenekarral, alig később **Nt. Écsi Gyöngyi** csatlakozott hozzánk, és mint évszázó kincs, a nagyidai **Ilosvai** együttes kedves csoportja, a **Dobroda** zenekarral! Nem vagyunk fizető ügyes impresszáriók, utazási irodák és híres koreográfusok tevékenysége, hanem a **szétszórt népünk szíve** igazítja néha-néha helyre e szétszórtságot, és ilyen „találkozók” jönnek létre, amelyek után a lélek felújuló lelkesedéssel „húzza tovább”.

Annnyira érdekes... mert ilyenkor egy amolyan érzelm-játék kezdődik: a látogató művészek rajtunk dob-bennek meg, s mi azon, hogy ők ezt teszik... Ismétlődik a testvérek közti természetes viszonyulás, az összhang, az, amit nem kell sem elemezni, sem magyarázni, mert egyszerűen van, úgy, ahogy kell legyen. Nem érti ezt meg az, aki nem része e csodának! Szakma a szakmával, szenvedély a szenvedéllyel, vér a vérral. Úgy ismétlődnek a helyzetek, de mégsem hasonlít egyik a másikhoz! E különlegességet aligha lehet érzékelteni azokkal, akik kintről látják... Ellenben nekünk akkora fontosságú, mintha egy vitaminözönt vettünk volna be.

A Nagyidáról származó társaság (*) azonnal úgy kezelte a Hungáriánk területét, mint sajátját. December 4-én a 22 személyből álló együttes és népi banda egyszerre „elhelyezkedett”, kedvesen, udvariasan, és míg folytak az esti közös műsorra való készülétek, kellemes beszélgetésekkel ismerkedtünk egymással.

Nagyjából **Kupec Mihály**, ezentúl **Misi**, és neje **Andrea** vezetők irányították a munkát, bár látszott a táncosokon, hogy már mindenki igen tudja, mit s hogy kell készítsen a fellépésre. A cserkészház alja persze óriás „öltözővé” vált, s szanaszét tündököltek a szép népviseletek a fogasokon: a vendégeink és a mieink is. Két kis asztalon

vasalók melegedtek. A tükör előtt, a táncterem egyik sarkában a négy muzsikus hangolt, gyakorolt. Az egyik, **ifj. Gerencsár Jani**, már boldogan pengette a cimbalomát s későbbi kivizsgálás után megtalálta a hangszer egyik elrejtett hajlása alatt a kopott cédulákat is, amelyeken még olvasható volt a gyártási dátuma, sőt megtudtuk azt is, hogy Uruguayon keresztül jött be annak idején (ötvenes évek) Argentínába. Mi, regösök már délelőttől vágtuk a vacsorához szükséges dolgokat. A paprikás krumpli készítését azonban irtó szolgálatképességgel **Paulic Tamás st.** barátunk vállalta. Ahogy teltek az órák, összehangoltuk a két táncos csapat műsorszámait és a bemondáshoz alkalmas információval együtt megszületett az előadás! Hasonlóképpen, vagyis zökkenőmentesen lezajlott mindkét együttes gyakorlata, a virtuóz zenészek legönzetlenebb hozzáállásával. Pörögtek a táncjelenetek, egyik a másik után, s kisebb-nagyobb csiszolások is bekövetkeztek. **Misi** és **Bonapartian Edi** szorgalmasan osztották az utasításokat, és sötétedésre minden kész volt. Egy kis lazítás és beöltözés!

A Hungária nagytermében álltak szép sorban a székek, a színpadon a kellékek, díszletek, s valamennyi fiatalabb táncost enyhe lámpaláz fogott el. Kedves jelenetek követték egymást: ki-ki a maga viseletével foglalkozott,

de nem hiányoztak a készsleges pántlika kötések, masnik eligazítása, inggallérok kisimítása. Minden vendégművésznünknek tettett az, hogy a színpad mögötti kis öltözőkből egyenesen a szabad ég alá lehet kimenni, műsor alatt is! A nagy melegekben ez valóban kellemes!

Az előadás gyönyörűre sikerült! Mi, regösök, igen ritkán léphetünk fel élő zenére! Sőt, ez nem is olyan régen teljesen elképzelhetetlen volt! A műsor két nyitó tánca után a vendégegyüttes megajándékozott minket néhány kedves emléktárggyal, ajándékkal (árvalányhaj bokréttával, könyvvel, képpel, liter házipálinkával) és nyilvánosan kifejezhetjük egymásnak a találkozás örömet. **Edi** Regösvezető nagyon tisztán magyarázta el meggyőződését. Mármint azt, hogy a közös szakma, a magyar testvériség teheti csak lehetővé az ilyen jellegű műsor percek alatt való összerázását! Elég egy-két szó, a szemek találkozása - és kész! Gördül minden! A megosztott, rögtönzött előadás zárójelenetét (*magyarbódi táncok*) másodpercnyi megegyezés után állították össze a tánckarok vezetői meg a zenészek.

A nagyidaiak végeredményben csak két napot töltöttek Buenos Airesben, de ez a kis „ajándékidő” mégis elég volt, hogy megszeressük egymást s ahhoz, hogy ezentúl már mindig „legyünk” is egymásnak! Ugyanazt a szekeret húzzuk, csekély 14 ezer kilométer távolságra egymástól. Ez a magyar néptáncvilág ténye, és nem lesz másképp soha. Az esetleges találkozás az egyetlen lehetőség, az egyetlen személyes kapcsolat. Az internet tart csak össze minket, meg a már vitathatatlan magyarságunk!

Az előadást követően minden magától adódott! A vacsora, a kolóniánk érdeklődő tagozata megérkezése, a kirobbanó táncház az étterem melletti kis helyiségben. Órákhosszat húzták a Dobrodák (a Salgótarjáni **Juhász Zsolt** bögös, **Tóth Ádám** hegedűs, **id. Gerencsár János** a brácsás és **ifj. Gerencsár Jani** a cimbalmos), és mi táncoltunk, táncoltunk, táncoltunk! Úgy vigadtunk, mintha azt mondták volna, hogy ez lesz az utolsó táncunk!

A vasárnapi búcsúest (Pappéknál) ismét zenés-táncos alkalmat nyújtott, de a csúcspont, ami nem éppenséggel gyenge szívűeknek ajánlatos, a Himnusz éneklése volt, mint egy vérszerződés-hangulatú törzsritus, amely alatt kéz a kézben, gondolat a gondolat, sok száz év után továbbismétlődik az a fogadalom, mindig máshol, mindig másokkal, de a mindig túlélő magyarokkal. (**)

Zólyomi Kati

(*) Az együttes hivatalos honlapjából: „Az együttes alapjait még a negyvenes évek végén rakták le, de az első hivatalos feljegyzés 1951-ből való. A csoport a színjátszó mozgalomban indult, s csak később állapodott meg a néptáncnál. Az együttes közel félszázados munkája során nemcsak hagyományokat őrzött meg és tartott fenn, de teljesítményével folyamatosan jelen volt a csehszlovákiai és az egyetemes magyar kultúrában is. Az Ilosvai Selymes Péter Néptáncgyűlés évente általában 35-40 alkalommal lép fel. Az együttes jelenlegi vezetője Kupec Mihály és Kupec Andrea. Az együttes öt évtizedes munkájával, közösség-szervező tevékenységével egyik kiváló reprezentánsává vált mind Nagyidának, mind a szlovákiai magyarságnak.”

(**) Buenos Airst követően, a 22 új családtag átkompozott Uruguayba, ahol sokkal hosszabb ideig élvezhette a dél-amerikai magyarság különleges szeretetét.

◀ az elmaradhatatlan vasárnapi Tigre-i kirándulás

Recoleta: egy különleges néptáncfellépés rövid krónikája

- “Buenos Aires celebra Hungría” -

• November 21: Fullasztóan meleg vasárnap délután.
• Fernando (Szent László) iskolabuszával már az első megjelenésünkhöz illő viseletben beöltözve utaztunk a helyszínig.

• Megérkezéskor egy könyvtártermet kaptunk átöltözésre.

• Kevesen, de ott voltak a kolóniánk hűséges magyarjai is, néhány barát, s valamennyi hűséges Kolomp táncos. A szinte elkötelezett de jószívű tomló-lási „szerepüket” szépen töltötték be, minden egyes táncszámunk után.

• Első ízben, vagyis bemutatkozóan, a vadonatúj „Magyarbódi-Felvidéki táncokat” adtuk elő, az ugyancsak teljesen új hozzávaló népviseletünkben.

• Egyre több néző merészkedett be a terembe, és szó szerint „köztük” adtuk elő táncainkat.

• Az együttes fiú-férfi tagozata keményen nyomta a legényeseket, míg mi „elsiettünk” viseletváltásra. Nehezen ment az átöltözés, mivelhogy minden egyes ruhadarab tapadt testünkre az izzadságtól. De sikerült.

• A Kamara Regös kalotaszegi csárdása következett, s utána a fiúk az újoncabb Regös lányokkal mezősegi akasztóst és frisset jártak el. A közönség nagyon örvendett, lelkesen tapsolt, brávózott is hozzá.

• Közvetlen, a rendezőkkel való megállapodás szerint, rögtönzött és életvidám táncházat vezettünk le. Legalább 10 percig tartó dunántúli körtáncitanítás folyt.

• A buszig népviseletben, átizzadva, fogasokkal a kezeinkben jutottunk el. Mire Olivosra érteztünk, megálltunk egy megérdemelt díjra: minden táncos kapott negyed kiló fagyaltot!

• Hát így van ez! “Por el pancho y por la coca” (egy virsliért, egy kóláért)... lelkünket is kitáncoljuk a magyarságunk kimutatása, terjesztése végett. De ez a leglelkiismeretesebb szenvedélyünk, a tősgyökeres meggyőződésünk, a nélkülözhetetlen szakmánk, a hovatarozásunk egyik legszebb eszköze. Lelki egészségünk titka!

Zólyomi Kati

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG

Zik évszázó és betlehemes a Coral Hungariával

Nem ez volt az egyetlen alkalom, sem az első, hogy együtt lépünk fel, de kedvessége, szerencsés precizitása miatt, az öltözetek, a világitás és az akusztikája által mégis felsőbb szintre emelkedett a karácsonyi előtti rendezvényt. Már több héttel előtte a ZIK-diákok készülték szövegeikkel, énekeikkel, és a Coral Hungaria a gyönyörű, szépen összeállított karácsonyi dallamokkal. Egyeztetni kellett, egységes szöveggönyvet követve, amelybe Nt. Écsi Gyöngyi is bedolgozott. De nehéz elérni az összhangot, amikor gyér az idő, fáradtak az előadók és a szándék azért mégis a legszebb!

És elkezdődött! Csörgő botokkal, csodás, szarvas kucsmákkal, hörgő kürtökkel a regölök nyitották az énekes-verses színjátékot. Majd váltották egymást a gyermekek által eljátszott színpadi jelenetek a kórus harmonikus énekével. Szép volt, megható. Különleges kiemlést érdemel a ZIK-diákok öltözete, az angyalkák gyertyás felvonulása, az énekük, az apró báránycák vattás, kislüles jelmeze...

Az előadás előtt szétosztásra kerültek az utolsó bizonyítványok, egyes kitüntetések, Fóthy Zsuzsi igazgató lelkiismeretes, elgondolkodtató szavai kíséretében.

Mindent szabad kipróbálnunk, mindenben változtathatunk, de egyet bizony nem szabad: kimaradni, lemondani, leegyszerűsíteni, hagyni a közönyt és a fáradtságot felülkerekedni!

Zólyomi Kati

(rövidített szöveg HKZS - Képanyag I. HUFII III.o.) ▶▶

SZÉP ÉLETE, CSERKÉSZÉLETE

BODNÁR GÁBOR, Szövetségünk Édesapja

(Miskolc, 1920. szept. 9 - Garfield, NJ, USA, 1996. dec. 22)

Nagyon nagymértékben **Bodnár Gábornak** köszönhetjük azt, hogy most mi nyugaton a cserkészletünk 100. és szövetségünk 65. jubileumát ünnepeljük. Gábor bá volt 50 éven keresztül a külföldi magyar cserkészlet vezetője, az 1946-os kezdettől egészen haláláig. Így nemcsak szüleit, de sok esetben nagyszüleit is az ő irányítása alatt voltak magyar cserkészek.

Gábor bá szülővárosában, Miskolcon kezdte cserkészését 15 évesen. Még abban az évben őrsvezető lett, a következő évben rajvezető. Húszéves korában már cserkészcsapatot vezetett és őrsvezetőképző tanfolyamot vezetett. Két évre rá, 1942-ben, az Országos Cserkész Nagytanács tagja lett. De ekkor Magyarországon már háború volt, és Gábor bát behívták katonának. Minden szabadságát ez alatt is cserkészkedéssel töltötte.

A háború végén Gábor bának katonai egységével együtt menekülnie kellett. Németországba került, ahova a II. Világháború végén több százezer magyar menekült vetődött. Ők voltak a *dipik*, (*Displaced Persons*). Barakktáborokban éltek, sok család együtt egy-egy nagy teremben, amelyből pokrócból vagy papírból próbáltak maguknak kis „szobát” elkülöníteni. Mindenüket elvesztették, munkájuk nem volt, nem tudták mi lesz a jövőjük, visszamehetnek-e hazájukba, vagy tovább kell-e menekülniük. Nagyon nehéz idők voltak.

Ilyen körülmények közt kezdték a cserkészvezetők, köztük **Beodray Feri** bá és **Chászár Ede** bá, összeszedni a gyerekeket, őrsöket alkotni. Ekkor kapcsolódott

b.-j.: Bodnár Gábor, Kesserű Judit, Chászár Ede, Pillerné Eva, Dr. Némethy György (Gödöllői tisztítábor, 1992)

Gábor bá is a munkába. A Főcserkész, **kisbarnaki Farkas Ferenc** mellett megszervezte a szövetség központját, és az Ausztriába, Németországba, Franciaországba és más országokba emigrált magyar cserkészeknek ő lett a Vezetőtisztje. Tizenegy fiatal cserkészvezető társával megalkotta a „Hontalan Sasok” őrsét. Ő volt az „Apa Sas”. Új csapatokat, kirándulásokat, táborokat szerveztek. Főleg azonban a vezetőképzésre fektették a hangsúlyt, mert tudták, hogy a barakktáborokból előbb-utóbb továbbvándorolnak a családok. Négy év alatt 44 vezetőképző tábort tartottak! Így, amikor 1947-ben megindultak Európából a tömeges emigrációk messzi kontinensekre, kiképzett vezetők már tudták, hogyan kezdjenek az új városaikban cserkész őrsöket és csapatokat szervezni.

Gábor bá 1949-ben feleségül vette **Jám-bor Ágnes**t, vezetőtársainak, **Lajosnak** és **Pálnak** húgát. Családjával 1951-ben az Egyesült Államokba vándorolt, és a New Jersey-i Garfielden telepedett meg. Otthona lett a Szövetség központja. Innen szervezte meg Gábor bá a cserkészkörzeteket, aztán a kerületeket, a vezetőképző tábort, először mint a Szövetség vezetőtiszteje, majd 1961-től kezdve mint ügyvezető elnök. Egyik fő célja volt a négy világrész magyar cserkészeinek összefogása és a szövetség egységének megtartása. Ezért állandóan levelezett a világ minden táján élő cserkészekkel (még nem volt e-mail!), rendszeresen látogatta a csapatokat Dél-Amerikában, Ausztráliában és Európában is, nem csak az észak-amerikai kontinensen. Minden cserkész nevére ismert, mindenkinek a sorsa érdekelte. De nem csak az volt fontos számára, hogy személyesen ismerje a cserkészeket. Azt akarta, hogy akárhol van is a csapatuk, egyforma próbákat végezzenek, akár őrsi összefogóként, akár az őrsvezetői vagy a segédtszti táborban. Ezért vezető társaival együtt a magyarországi próbákat átírták, modernizálták, de úgy, hogy megmaradjon az alap: a krisztusi tanítás és a magyar kultúra. Ugyanígy kidolgozták a vezetőképző táborok feladatait, mindig szem előtt tartva, hogy minden világrészen használhassák a csapatok. Gábor bá

élete végéig minden vk. táboron részt vett, ő volt évekig a cserkész-tiszt tábor parancsnoka. Ugyanakkor az évek során nagyon sok cserkész és magyarságismereti könyvet írt, sőt évekig szerkesztette a Magyar Cserkészt és a Vezetők Lapját is, családja segítségével.

Gábor bá utolsó nagy munkája a Kárpát-medencei cserkészlet újraszervezésében volt. 1988-ban elment Magyarországra és meghívott ifjúsági vezetőket Fillmore-ba. Ezután több vk. tábort szervezett Európában, ahova már a Kárpát-medence összes országából jöttek vezetők. Ugyanakkor szövetségünk nevében minden országnak több ezer példány cserkészkönyvet küldött. Ezzel a nagy segítséggel tudott újra beindulni a magyar cserkészlet Magyarországon, Romániában, Szlovákiában, Ukrajnában és Szerbiában, ahol a kommunizmus alatt 50 évig tiltva volt a cserkészkedés.

Gábor bának igen gazdag, aktív élete volt, valóban a szövetség motorja volt. Rendkívül jól szervező volt. Ennek eredményét a tavalyi jubileumi táboron láthattuk, ahol 4 világrész magyarszármazású cserkészei táboroztak együtt és ugyanazokat a próbákat tették le, ugyanazokat a népdalokat énekeltek.

De Gábor bá elsősorban valódi nevelő volt. Szerette a gyerekeket, fiatalokat. Tudta, mire van szükségük. Szigorú volt, de ugyanakkor emberi. Megkövetelte a minőséget, és mindig a cserkészek érdekében döntött.

A háború végén, amikor hazájától elbúcsúzott, fogadalmat tett, hogy amíg él a magyarságot szolgálja fogja minden erejével. Ezt a fogadalmat élete végéig betartotta. Nélküle nem lenne KMCSZ, sok ezer fiatal és felnőtt magyar, aki azért lett jobb, emberebb és magyarabb, mert volt cserkészlet, mert volt Bodnár Gábor.

Némethy Kesserű Judit,
cscst. KMCSZ tb. elnök

Kérdezzünk...

A HUFI megkérdezte Lomniczy Mátyás cst. körzeti parancsnoktól, hogy...

1- Miért alapvető az, hogy 2011. cserkészeve egy JUBItáborral kezdődik, itt Dél-Amerikában?

Jubítábor: ez egyúttal hagyomány. Másrészt egy motiváló élmény a gyerekek számára. Mindig alakulnak új nemzetközi barátságok, tervek. Ez az ötévente megismétlődő tábor most Braziliában lesz, São Paulohoz közel. Alapvető, hogy ezt a hagyományt megtartsuk, ezzel is kimutathassuk a fiataloknak, hogy az ár ellen úszunk. Minden anyagi nehézség ellenére mégis eljutunk a távoli Braziliába.

2- 2011-ben talán meg kell „menteni” a cserkészeszme mivoltát? Ha kihagyjuk a munkánkból, olyan lenne, mintha kihagynánk a Miatyánkot a vallásunkból?

A cserkészlet a mi argentinai magyarok kis közösségében mindig fontos szerepet játszott. Mindnyájan a cserkészzel, a Zrínyi Körrel és a Regösökkel nőttünk fel. Egyszerűen része a mindennapi életünknek és a hétvégeknek. Idén 100 éves a cserkészlet, és hihetetlen, hogy a cserkészeszme mivolta mennyire aktuális maradt. Sőt, mondhatnánk, hogy meg is erősödött ebben a technológiázott, informatizált, rohanó világban. Mennyit ér ma 10 napig a természetben lenni, komputert, mobiltelefon és facebook nélkül? Egy valóban egészséges foglalkozást!

3- Van-e egy előzetes JUBItábor-hangulat? Hogy építed fel a sajátodat?

Hogy egész őszinte legyek, úgy látom sajnos, hogy nemigen van, sem a csapatokban, sem bennem egy ilyen előzetes Jubítábor-hangulat. A csapatokban azért nem, mert elfelejtették talán az 5 évvel ezelőtti San Martín de los Andes-i Jubítábor élményeit? Vagy mert talán a legtöbben nem is voltak a 10 évvel ezelőtti brazil Jubiban? Nemigen találkoztam rá választ...

Ami engemet illet, habár a rohanó munka, a stressz és időhiány nem engedik meg a hangulat megteremtését, tudat alatt lappang a fejemben a Jubítábor közeledése, és az a teljes meggyőződés, hogy amikor ott leszek, a hangulat varázsszerűen előjön. Visszaemlékszem csapatparancsnoki életemre, amikor egy péntek délután 5-kor még az irodában, öltönyben és nyakkendővel emaileket válaszoltam meg, és 4 órával később a cserkész teherautóban 25 cserkészzel döcögünk Córdoba felé vidám, cserkészes hangulatban, és egy kicsit másfajta nyakkendővel a nyakam körül...

A saját hangulatom felépítése nem aggaszt, a cserkészeké viszont igen. Gondolkoztunk is a KÖRS-sel ezen, és ezért szerveztünk egy őrsi csatakiáltás-versenyt, amellyel az őrsök egy Argentínát képviselő csatakiáltást kellett készítsenek.

Befejezésül egy pozitív megállapítás: 52-en megyünk Argentínából a Jubiba! Félkézzel számolható meg azok száma, akik mint aktív cserkészek különböző okokból lemaradnak.

Bízom abban, hogy mind az 52-en Jó Munkát fogunk végezni, és Jó Élménnyel fogunk visszatérni!

Tehát: **JÓ MUNKÁT!**
Lomniczy Mátyás cst., Zólyomi Kati cst.

A Coral Hungaria és a ZIK közös rendezésében megható Betlehemes jött létre a Hungária nagytermében

(I. beszámoló átelles oldal)

Fotó Balthazár

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata
**A szó elszáll,
az írás megmarad!**
Verba volant scripta manent...

Sokszor megállapítjuk, hogy milyen jól beszélünk magyarul, folyékonyan, hebegés nélkül, szépen fejezzük ki gondolatainkat, néha még a szókincsünk is változatos. Örülünk. De amikor aztán papírra kell rögzíteni gondolatainkat, amikor a szavak nemcsak hangok, hanem betűvé változnak, akkor fogjuk a fejünket. Jaj! Vajon egy vagy két j-vel, vagy ly-nal írjuk? Kötőjellel írom, vagy egybe? Házban vagy házba? Ilyenkor kételyek támadnak, a helyesírási szótár lapjai csak úgy repülnek ide-oda.

Tegyük próbára helyesírási tudásunkat! Az alábbi szavakat hogyan írjátok? Külön? egybe? vagy talán kötőjellel? Tegyétek egy X jelet a megfelelő kockába, majd utána ellenőrizd az alábbi magyarzatban! Na lássuk csak!

	Hogyan írjuk?	külön	egybe	kötőjellel
1.	Boldog újévet!			
2.	munkanélküliség			
3.	rózsaszínű			
4.	félévszázados			
5.	négyzet alakú (kép)			
6.	Jónapot (kívánok)!			
7.	hetvenéves (elmúltam)			
8.	baloldali (kép)			
9.	kékszínű			
10.	huszonöt éves (jubileum)			

Megpróbálom érthetően elmagyarázni azt, hogy miért írjuk így vagy úgy!

1. **Boldog új évet!** Egybeírva az év első napját jelenti. A köszöntés különírva egy egész esztendőre szól. Tehát ha valakitől olyan lapot kapsz, amelyen egybeírja, akkor az a valaki nem nagyon szeret... csak egy napra kíván boldogságot.

2. **munkanélküli-segély:** ez egy háromelemű szóalakulat (munka / nélküli / segély). Egy háromelemű szóalakot csak akkor írunk egybe, ha kevesebb mint 6 szótagból áll. Ha meghaladja a 6 szótagot, akkor kell a kötőjel. Sokszor látjuk ezt a szót különírva munkanélküli segély. De akkor ez azt jelenti, hogy a segély van állás nélkül! Ebben az esetben munkanélküli a segélynek a mellékneve! Ez megint más káposzta!

Hogy világosabb legyek, figyeld meg az alábbi szavakat:

gyermekjátásztór: háromelemű szó, de kevesebb hat szótagnál;

közgazdaság-tudomány: háromelemű szó, de hat szótagnál felüli.

3. **rózsaszínű:** Az előtagunk egy főnév: rózsza. A szín, színű utótagokat mindig egybeírjuk főnévi előtagjakkal.

4. **fél évszázados:** fél egy számnév, évszázados az egy képző. Mi egy képző? Egy főnév, amely valamilyen változást szenved és ezáltal megváltozik a jelentése. Pl. ha a kert szóhoz hozzátesszem az ész képzőt, akkor egy új szó keletkezik kertész. - Ebben az esetben évszázad a főnév, és évszázados lett belőle. Amikor egy szó egy számnévből és egy képzőből áll, akkor együtt írjuk, például egyéves, két éves, stb. De ha valamelyik a kettő közül összetétel, akkor különírjuk. Ebben az esetben évszázados az egy összetétel (év+százados). Vajon ez érthető-e?

5. **négyzet alakú:** szinte megszámlálhatatlan élőlény meg élettelen tárgy van körülöttünk, és mindegyiknek valamilyen, valakihez hasonló alakja van. Ezeket külön írjuk alakú utótagjuktól. Van néhány kivétel, mint például egyalakú, kétalakú, kisalakú, nagyalakú.

6. **Jó napot!:** A jó egy jelző, melléknév. A mellékneveket külön írjuk a jelzett szavától. Ez szabály. Csak akkor térünk el a szabálytól, ha a két szó egybeírva más jelentést, mint külön. Erre jó példa a „kisasszony”, mert itt nem egy kis termetű asszonyra gondolunk, hanem egy hajadonra.

7. **hetvenéves:** látjátok? Itt van egy számnév (hetven) és egy képző (éves), de egyik sem összetett szó, tehát akkor egybeírjuk.

8. **bal oldali:** különírva az irányra utal. Akkor írjuk együtt, ha politikai értelemről beszélünk! „A bal oldali férfi baloldali. A jobb oldali is baloldali.”

9. **kék színű:** két szó. De miért, ha rózsaszínű egy szó?

» **MAGYAR » ÉLETFÜNK SZÍNEI**

Budapesti tudósítók:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

Már egyszer, jó régen írtam a hazai egészségügyről, a „hálapénzről” (paraszolencia), amivel az orvosok nagy része kiegyensúlyozta a fizetését. Ez komoly probléma, amely nemcsak anyagi jellegű, hanem etikailag is sok kérdést vet fel.

Amióta itt vagyok, baba és diplomahonosítás között, úgy mondom „kivülről” figyelem a kérdést - és aggódom. Mi lesz az egészségügygel Magyarországon?

Jelenleg még valahogy, nagy nehezen tartja magát a rendszer. Hézagok vannak, valamint éves várólisták a műtétekre ill. vizsgálatokra, de az alapellátás még megvan. Igen ám, de mi lesz, ha a mostani orvosok kiöregednek? Nincs pótlás, mert a fiatal orvosok fontos része külföldre megy el.

Jelenleg is közel kétezer orvosi állás betöltetlen. Ezeknek az állásoknak egy jó nagy része belföldi praxisok, házi orvosi ellátások kisebb falvakban, ahol sem a fizetés, sem a kilátások nem csábítóak.

3-4 évvel ezelőtt az orvosok a legtöbben főleg már szakképzett ill. a rezidensképzés után mentek el külföldre dolgozni. Most ez megváltozott, és már friss orvosi diplomával a kezükben kezdik el kint a rezidens

2 évüket és ez után a szakképzést (3 év). Nagyon kétlem, hogy az, aki kint dolgozik jobb szakmai és anyagi körülmények között, öt év után visszajöjjön a fizetése egy negyedéért. „Az idén végzősök fele már be sem lépett a magyarországi szakképzésbe”. Ez nagyon ijesztő.

Egy fiatal orvos fizetése nem eleget egy 50 m² lakás fenntartásához (lakbér, rezszi és villany-gáz számlák), és még nem beszélünk ételről vagy más luxusról. Rá vannak kényszerítve elfogadni a hálapénzt, hogy mégis megélhessenek.

Ezt többségük, okkal, nem tartja helyesnek, így ez még egy pluszpont a „pro kivándorlás” érvek listáján.

Nem beszélve, ha az orvos nő, és gyereke is van, ekkor közbejön egy másik nagy gond, a bölcsődék hiánya. Az állami bölcsődék állandó túlszűfoltással és hosszú várólistákkal küzdenek. Egy privát bölcsi havidíja egyenlő az előbb említett kezdőorvos fizetésével. Tehát ha nincs egy apa, aki eltartja a családot, akkor nincs is tovább.

Államilag kell helyes döntéseket hozni ma, mert öt-tíz év múlva nem lehet hirtelen tapasztalt, szakképzett orvo-

sokat előteremtteni a semmiből.

„Nettó kétszáz ezer forint, a nyugati bérek negyede - ez az a fizetés, amiért már szívesen itthon maradnának a pályakezdő orvosok. Ehhez meg kellene duplázni a pályakezdő doktorok fizetését, amire már akár jövőre is elszámhatná magát a kormányzat, hiszen nem terhelne meg annyival a büdzsét, hogy ne lehetne belevágni. A fiatal orvosok elsősorban többsége pedig itthon képzelné el a jövőjét, ha megélné a fizetéséből, ha nem kellene a hálapénzzel foglalkoznia, és ha lehetősége lenne a szakmai fejlődésre” - derült ki Papp Magornak, a Rezidens Szövetség elnökének nyilatkozatából.

Még azt is hozzátenném, hogy az az orvos mehet külföldre, aki nyelveket beszél és akinek jó az alaptudása. Nyilván a külföldi fejeződések a legjobbakat pályázzák meg ajánlatukkal. Az itthoni orvosi gárda így nemcsak számban, de minőségben is csökken. Ezen a tényen csak egy erős, fontos állami programmal lehet változtatni.

A mostani kormány parlamenti többséggel bír, megvan a lehetősége, hogy érdemi változásokat hozzon. Kívánom és szívből remélem, hogy meg is teszi. **Teri**

ZIKKARÁCSONY

Fóthy Zsuzsi ZIK-igazgatót feladattal bíztam meg. A hagyományos hétfői iskolánk Karácsonyt ünneplő vasárnapján legyen kíváncsi megfigyelője a lezajlott rendezvénynek: ezeket kérdeztem, előzetesen, tőle:

ZK: Mi hívta fel ma valóban a figyelmedet, ennyi évzáró karácsony után?

FZS: Az, hogy nagyon kevesen voltunk. Edédre csak 6 gyerek, vagyis mindössze 4 család. Mi történt? Talán, mert reggel még nem sütött a nap?... De hát nem is esett! Úgy látom, hogy az idén, és főleg a második félévben, a szülők részéről kevés felelősség-vállalás volt. Többen még a körlevelet sem olvassák el, így könnyen adódhat, hogy később nem is tartják számon az előre beharangozott programokat. Volt, aki nem jelent meg még az évzárón sem.

Délutánra, fagyújtáshoz, többen befutottak. Nagyon kellemes volt, de ijesztően több volt a felnőtt, mint a

Igen ám, de mondtam, hogy rózsza az egy főnév. Kék főnév? Nem! Az melléknév, vagy jelző.

Nagyon fontos, hogy jól ismerjük a szófajokat! (ige, melléknév, számnév, főnév, stb.)

10. **huszonöt éves:** most már jól tippeltél, ugye? Újra találkozunk egy számnévvél és egy képzővel, és az egyik összetétel, tehát különírjuk! (húsz+öt)

Most felhívnom figyelmezteteket egy szabályra, amit biztosan mindannyian hallottatok vagy tanultatok az iskolában: „Hogy előtt mindig vessző”. Tényleg mindig?

- Lássunk csak néhány példát:
- 1) **Meg kell** hogy mondjam, csuda jópofa vagy!
- 2) **Jól kell** hogy megértsem, amiről beszélék!
- Persze, ha így mondom, akkor kell a vessző:
- 1) **Kell, hogy** megmondjam, csuda jópofa vagy!
- 2) **Kell, hogy** megértse, amiről beszélék!
- Másik esetben ez történik:

- 1) A turisták sem vágytak másra, **mint hogy** megismerjék a vidéket.
- 2) Van-e megszokottabb dolog, mint hogy az ember éjjel-nappal dolgozzon? - És létezik a **minthogy** egybeírva is! Tudod-e mit jelent? Azt jelenti, hogy „mivel”.

Tehát a szabály áll: általában **hogy** előtt mindig vesszőt teszünk, de vigyázat, mert vannak kivételek! Ne csodálkozzunk!

Most, hogy itt a nyár, olvassunk magyarul és figyeljük meg, hogy találunk-e példákat ezekhez a szabályokhoz. Tanulmányozzuk anyanyelvünket, gondolkozzunk el remek szerkezetén! Szórakoztató!

Beszélgjünk magyarul, fejlesszük kultúránkat és őrizzük meg identitásunkat - írásban is!

Jó pihenést kívánok mindenkinek!

Ami az íróasztalon maradt:

A 2011-es évet kezdhethetjük ezzel a gondolattal: „Egy szem tett értékesebb, mint egy zsák határozat!”
Legyen a 2011 egy jótettekkel teli év!

Fóthy Zsuzsi

gyerek. Ez nem nagyon biztató számomra.

ZK: Szerinted mi a szerepe a ZIK-igazgatónak az új év kezdete előtt?

FZS: Mi köze a maihoz? Mert jövőre már valószínűleg nem én leszek az igazgató, de azért válaszolok:

Megszervezni az évet, egyeztetni a dátumokat, programokat. Alkalmos tanárokat keríteni minden egyes csoportnak. Újra átnézni a csoportok leghelyesebb összeállítását. Új és vonzó programokat kiagyalni, de olyanokat is, ahova a szülőket is meg lehet hívni.

De a legfontosabb az, hogy egy, vagy inkább több szülői értekezlet legyen, ahol abszolút mindent megtudnak, ami az év alatt történni fog. Kell nekünk a családok támasza, támogatása, a velük való egyetértés! Amikor a gyerek hiányzik, a csoportmunka egyszerűen szétesik.

ZK: Ha egy szín, egy hang, egy ének lenne, hogy elemeznéd ezt a napot?

FZS: Szín: zöld. Hang: csönd volt. Ének: Mennyből az angyal. Nagyon békés volt a lelkület. Akik kint voltunk, nagyon élveztek!

ZK: Mit mondanál jövőre a diákjaidnak, az első oktatási szombaton?

FZS: Hogy jó kedvvel és vidámsággal kezdjék el az évet, és legyünk, együtt, kitartóak! A diákokkal nem szokott nagyobb baj lenni. A fő az, hogy lelkesen járjanak a ZIK-be és más magyar foglalkozásra is egyaránt! Nemsokára, alighogy nagyobbcskák lesznek, bizony meg fogják hálálni kitartásunkat! **(ZK)**

A HKK március 4-én
újából fölveszi ügyfélfogadási óráit

HUNGARIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar

Titkárság: Rugonyi Attila
Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
hungariabuenosaires@gmail.com

Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjjelig
Hétfőgén ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar